

MŮJ
NEJLEPŠÍ
NEPŘÍTEL

PENELOPE WARD

 BARONET

Můj nejlepší nepřítel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Penelope Ward
Můj nejlepší nepřítel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA

**MŮJ
NEJLEPŠÍ
NEPŘÍTEL**

MŮJ NEJLEPŠÍ NEPŘÍTEL

PENELOPE WARD

***Mé dceři a mému kmotřenci –
skutečným Skotům***

KAPITOLA PRVNÍ

Carly

„TAKŽE TY NEVÍŠ, do čeho přesně jdeš?“ zeptala se mě kamarádka Christina.

V dálce mezi stromy jsem zahlédla jelena. *Už nejsi v L. A., Carly.* Poprvé mě napadlo, že by tu mohli být i medvědi. New Hampshire je skutečně venkov. Zachvěla jsem se.

„Se Scottiem jsem se viděla jen párkrát,“ řekla jsem a přendala si telefon k druhému uchu. „Zdál se mi moc milý, ale jsem si jistá, že starat se o něj bude náročný. Sakra, vždyť ani nevím, co mám dělat. Nikdy v životě jsem o nikoho nepečovala, natož o dospělého chlapa.“

Můj snoubenec Brad by se o svého mladšího bratra postaral sám, kdyby mohl. Ale protože tu už nebyl, cítila jsem to jako svou povinnost. Scottiemu bylo třicet a byl těžký autista. Moc toho nenamluvil a v mnoha ohledech se choval jako dítě. Až donedávna byl jeho opatrovníkem Bradův otec Wayne, ale ten minulý měsíc zemřel na infarkt. A můj milovaný Brad zemřel před dvěma lety při autonehodě. Posledních několik týdnů se o Scottieho starala Waynova sestra Lorraine, která však dala jasně najevo, že s takovou péčí nechce mít dlouhodobě nic společného.

Christina si povzdechla. „Jsi si doopravdy jistá? Je to obrovská zodpovědnost.“

„Brad by to tak chtěl. V žádném případě by nesouhlasil, aby se o Scottieho starala jeho bláznivá teta Lorraine. Oficiálně byl Scottieho opatrovníkem jeho táta. A protože Lorraine je Wayneova nejbližší příbuzná, všichni předpokládali, že odpovědnost převezme ona. Jenže Scottie ji nezajímá a starat se o něj odmítá. Wayne nejspíš vůbec nepřemýšlel o tom, co s jeho synem bude po jeho smrti – vždyť mu nebylo ani šedesát. Takže kromě Lorraine žádný plán B neexistoval. První, co udělala, když jsem jí zavolala, abych se optala, jak se věci mají, bylo, že mě požádala, abych jí přijela pomoci. A sotva jsem se tu objevila, tak mi oznámila, že ode dnešního večera bude spát u sebe doma, což znamená, že budu se Scottiem sama.“ Podívala jsem se na dům. „Každopádně musím jít. Parkuju před domem už dvě minuty a měla bych jít dovnitř.“

„Dobře, kdybys něco potřebovala, dej mi vědět. Můžu ti něco objednat a poslat.“

„Díky, vážím si toho, Christino. Ale neodletěla jsem na Mars, jen do New Hampshiru.“ Zasmála jsem se. „A je to jen dočasné řešení, než ho dostanu do nějakého vhodného ústavu.“ Zahleděla jsem se do přilehlého lesa a zamumlala: „Ještě se ozvu.“

„Hodně štěstí, Carly.“

Z bleskového průzkumu, který jsem si udělala, jsem věděla, že čekací doba na přijetí do domova pro dospělé s dohledem může být dlouhá, takže „dočasné řešení“ se může ve skutečnosti protáhnout na roky. I když jsem doufala, že to tak dlouho trvat nebude.

Vystoupila jsem z auta a došla ke dveřím. Zhluboka jsem se nadechla a připravila se zaklepat. Brad pocházel z Woodsboro v New Hampshiru, venkovského

městečka v Nové Anglii, a jejich dřevěný srub byl velmi skromný. Několikrát jsem tu s ním byla na návštěvě jeho otce a bratra, ale nikdy jsem si nepředstavovala, že tu budu bydlet.

Když jsem zaklepala, Lorraine téměř okamžitě otevřela a podrážděně vydechla. „Díkybohu!“ Ustoupila stranou, abych mohla vejít. „Nemůžeš si náhodou nastavit v telefonu hotspot?“

A co pozdrav? Žádné jak se máš?

„Taky tě ráda vidím, Lorraine.“ Odložila jsem kufr do rohu a vedle upustila tašku, která s hlasitým žuchnutím dopadla na zem.

Scottie pobíhal po místnosti, třásl tabletem a ukazoval na obrazovku.

Lorraine si hned začala stěžovat.

„Může se pominout, protože nám nejde internet.“

Tohle není dobré. Věděla jsem, že Scottie je na počítači a tabletu naprosto závislý. „A co se stalo? Proč internet nejde?“

„Volala jsem tam a tvrdí, že je porucha na lince. A nevědí, jak dlouho bude oprava trvat.“

Scottie dál nervózně přecházel sem a tam. Světlými vlasy a jemnými rysy mi tolik připomínal mého Brada – ta podoba mi vyrazila dech. Měla jsem pocit, jako bych před sebou znovu viděla svého snoubence, jen v podobě přerostlého dítěte. Brad byl o sedm let starší než bratr. Když bylo Bradovi osmnáct a Scottiemu jedenáct, zemřela jim matka na rakovinu. Tahle rodina rozhodně neměla jednoduchý život. Scottie sice dokázal jakž takž komunikovat pomocí počítače a tabletu, ale neuměl své pocity vyjádřit slovně. Většinu času trávil ve svém vlastním světě a potřeboval individuální péči.

Rozpačitě jsem zvedla ruku, abych upoutala jeho pozornost. „Ahoj, Scottie.“

Okamžitě mi vrazil iPad do obličeje a ukázal na něj, jako by chtěl říct: *Je mi jedno, kdo jsi, jen tu zatracenou věc dej do pořádku.*

„Počkej, zapnu v telefonu hotspot,“ řekla jsem. „Neboj se, dáme to do pořádku.“

Vytáhla jsem telefon a zapnula připojení. V tom okamžiku Scottieho obrazovka ožila a on se přihlásil na stránku, na kterou se chtěl dostat. Rychle se usadil na pohovce.

Obrátila jsem se na Lorraine. „Stačí málo, aby ho člověk potěšil, co?“

Místo odpovědi si vzala kabát. „Chceš se na něco zeptat, než odejdu, zlato?“

Copak ona odchází? Zamrkala jsem. „No, vlastně jsi mi o něm nic neřekla. Myslela jsem, že si sedneme a ty mi sdělíš, co potřebuje, co rád jí... a tak.“

„Jsem objednaná ke kadeřnici. Pokud vím, měla jsi tu být už před půl hodinou, takže pospíchám,“ odpověděla. „Už teď mám zpoždění a nechci to propásnout. Ale co se týče jídla, není moc o čem mluvit. Wayne mu dělával jen kuřecí maso podle receptu naší matky. Je to jediné jídlo, které Scottie jí, ale musí být připravené jen podle toho receptu, který jsem ti napsala a máš ho tamhle na stole. V krabičce v lednici je toho ještě dost na večeři. Před pár dny jsem těch přírodních řízků udělala víc, ale zítra je už budeš muset udělat sama.“

Polkla jsem. Nebyla jsem zrovna nejlepší kuchařka, natož abych dělala kuře podle nějakého speciálního receptu pro vybíravého jedlíka. *Bože, pomoz mi.* Tohle bude katastrofa. Počítala jsem s tím, že alespoň na prvních pár dní budu jídlo objednávat, než se tu trochu rozkoukám. *Ale to asi nepřípadá v úvahu.* „On nic jiného nejí?“

„To kuře jí jen k večeři. A dezert musíš naaranžovat přesně tak, jak je zvyklý.“ Ukázala mi fotografii. „Vytiskla jsem ti to, abys viděla, jak to má být. A taky to máš všechno sepsané na tom lepicím lístku.“

Na fotografii byl ubrousek se sušenkami a dalšími sladkostmi uspořádanými do lineárního vzoru.

„Co se stane, když ty sušenky nejsou správně seřazené?“

„Naštve se a všechno shodí na zem.“

„Fajn,“ zalapala jsem po dechu. „No... jestli je kuře k večeři, co jí přes den?“

„Buď zase to kuře, nebo jen krekry a preclíky. Jeho hlavním jídlem je večeře.“

„To nezní moc zdravě.“ Zamračila jsem se. „Copak nejí žádnou zeleninu?“

„Můžeš to zkusit, ale nikdy se mi nepodařilo ho k tomu přinutit. Vždycky všechno vyplivne.“

Povzdechla jsem si a otočila se ke Scottiemu, který seděl na gauči a houpal se sem a tam, zatímco si pouštěl něco na YouTube. Alespoň byl spokojený. Prozatím.

„No, jak jsem řekla, musím už jít. Poprvé od té doby, co se starám o Scottieho, mám možnost si zajít ke kadeřnici. Ty odrosty jsou už příšerné. Jsi v pohodě?“

Rychleji se svých povinností už zbavit nemohla.

„Myslím, že to zvládnou. Ale můžu ti zavolat, kdybych se chtěla ještě na něco zeptat?“

„Samozřejmě, zlatíčko. Když budu moct, pomůžu ti. Bydlím jen pár mil odtud.“

Oddechla jsem si. „Dobře.“

Než jsem stačila něco dodat, Lorraine byla pryč. Měla jsem pocit, jako by mi na hrud' někdo navalil pořádný balvan.

Cítila jsem se ztracená, stála jsem uprostřed domu

a rozhlížela se kolem, zatímco se ze Scottieho elektroniky ozývaly zmatené zvuky. Na několika zařízeních mu běžely snad tři různé programy.

Místnost působila velmi ponuře, všechno tu bylo tmavé, od obložení stěn až po pomačkaný ošoupaný kožený nábytek. V přízemním domku ve stylu srubu se nacházely jen dvě ložnice. Nahlédla jsem do jedné z nich a okamžitě poznala, že je Scottieho. Na stěnách visely piktogramy jednotlivých činností a tuny samolepek kreslených postaviček, které jsem nepoznávala, spolu s jednou zarámovanou fotografií Eltona Johna. *Zvláštní.*

Usmála jsem se na fotku Scottieho s bratrem Bradem, která stála na psacím stole. *S mým Bradem.* Podívala jsem se do stropu a promluvila ke svému mrtvému snoubenci. „Vím, že bys pro mě udělal to samé. Miluju tě a slibuju, že se o něj postarám, dokud mu nebudu dobrý domov.“

Jako kdyby mě někdo nahoře chtěl upozornit, abych se dveřmi podívala zpátky do obývacího pokoje. Spatřila jsem Scottieho stojícího na odkládacím stolku vedle pohovky. Okamžitě mě napadlo, že ten stolek pod Scottiem dlouho nevydrží.

Vběhla jsem do místnosti a zakřičela. „Hej! Neměl bys radši slézt, chlape?“

Ignoroval mě. A protože nemluvil, nemohla jsem se ho zeptat, proč na ten stolek vylezl.

Asi po minutě konečně seskočil na zem, což způsobilo, že se celý dům otrásl. Naštěstí se zdálo, že se mu nic nestalo. Kdyby si zlomil kotník nebo něco jiného, byla by to katastrofa. Otřela jsem si pot z čela.

Jakmile se Scottie znovu usadil na gauči, šla jsem do kuchyně a otevřela ledničku. Uvnitř toho moc nebylo: uzavíratelná plastová krabička s kuřecími plátky

a několik velkých džbánů brusinkového džusu. Předpokládala jsem, že je to Scottieho oblíbený nápoj.

Hlavou se mi honila spousta otázek. Mám ho vzít s sebou do obchodu, nebo bude jednodušší nechat si potraviny dovézt? V kolik hodin chodí spát? Potřebuje něco, aby usnul? Až se Lorraine vrátí, zavalím ji tunou otázek, ať se jí to líbí, nebo ne.

Nějak se mi podařilo zbytek odpoledne přežít. Posaдила jsem se vedle Scottieho a sledovala s ním videa nebo ho pozorovala, když si hrál s aplikací mluvící kočky, která dělala to co on. Scottie se na ni smál, vrčel a broukal si, kočka dělala totéž. Snažila jsem se s ní komunikovat, ale Scottie se na mě zamračil, kdykoli jsem se přidala – nezdálo se, že by mou snahu ocenil. Jsem si docela jistá, že kdyby mluvil, zeptal by se, proč mu tahle hloupá mrcha najednou narušila jeho prostor.

Když konečně nastal čas na večeři, zkusila jsem několik různých věcí, abych ho přiměla opustit gauč. Nic nezabralo, dokud jsem mu neukázala jeden z jeho zákusků: sušenku Oreo. Zdálo se, že mu došlo, co po něm chci, a vstal, aby se usadil u stolu v kuchyni.

Scottie si okamžitě vzal plátek kuřete a zakousl se do něj. *Dezert* jsem naaranžovala přesně tak, jak mi Lorraine popsala:

Polož na stůl čtvercový ubrousek. Nejbliž ke Scottie-mu polož dva žvýkací vitamíny. Nad ně dej tyčinku sýra cedar. Nad ni polož čtyři mentolové bonbony Junior Mints. Úplně nahoru pak dej dvě sušenky Oreo. Jeho nejoblíbenější jsou ty s dvojitou náplní.

Naštěstí mi tu nechala i nákupní seznam toho, co vždycky musíme mít.

Zatímco Scottie dál žvýkal kuře, zazvonil zvonek.

Při vyhlídce, že se Lorraine vrátila, ve mně vykvetla naděje. Ale proč by zvonila? Když jsem však otevřela, srdce mi poskočilo a pak se sevřelo strachem.

Už tak těžký den byl najednou ještě těžší.

Co ten tady dělá?

KAPITOLA DRUHÁ

Carly

VE DVEŘÍCH SE TYČIL Josh Mathers, kolem něj se vznášela vůně kůže, koření a cigaretového kouře, která se mísila s chladným podzimním vzduchem.

„Co se děje?“ zamrkala jsem. „Co tady děláš?“

Prošel kolem mě do obývacího pokoje a táhl za sebou černý kufr na kolečkách. „Přišel jsem tě vystřídat.“

„Co prosím?“

„Zůstanu se Scottiem,“ řekl, aniž by se mi podíval do očí. „Měl jsem to v plánu už dlouho, ale pak jsem se dozvěděl, že jsi tady, tak jsem to trochu uspíšil.“ Ten blbec se na mě konečně podíval svými pronikavými oříškovými očima. „Můžeš se vrátit do svého La La Landu.“

S Bradovým nejlepším přítelem jsem se setkala jen párkrát a tak trochu jsem jím pohrdala, i když jsem ho moc dobře neznala. Ale ke svému opovržení jsem měla dobrý důvod. Josh byl hráč a v dětství měl na Brada špatný vliv. Byl to „divoch“ a vždycky Brada dostal do problémů. Nikdy se mi nelíbilo, když Brad odjel za Joshem do Chicaga beze mě. Ne, že bych Bradovi nevěřila. Jen jsem nikdy nevěděla, co jeho kamarád zase vymyslí v opilosti za kravinu. Josh Mathers byl

prostě nedůvěryhodný a představa, že bych mu svěřila Scottieho do péče, mi připadala naprosto směšná.

„Vystřídat mě? Vždyť jsem sem teprve dneska přijela,“ odpověděla jsem. „Ale na tom nezáleží, myslím, že pro něj bude nejlepší, když tu zůstanu.“

„Předpokládám, že na tý tvý akademii krásy tě naučili, jak se starat o dospělý chlapy...“

Dala jsem si ruce v bok a odfrkla si. „Divím se, že sis vůbec vzpomněl, čím se živím. Rozhodně ses o mě nikdy nezajímal, když byl Brad ještě naživu.“

„Vážně, Carly?“ opáčil. „Myslíš, že ho sama zvládneš?“

„Zatím to bylo v pohodě.“ Pokrčila jsem rameny.

„Jak dlouho tu jsi? Pár hodin? Je to fajn, dokud nedostane záchvat vzteku. A pak s ním nic nezmůžeš.“ Prohlédl si mě. „Je třikrát větší než ty.“

Zkřížila jsem ruce na prsou a zvedla hlavu. „Lorraine neříkala, že by s ním měla problémy, a ta rozhodně není větší než já.“

„Nepřiznala by ti vůbec nic, jen aby tě neodradila. Neriskovala by, že bys sem nepřijela. Na papíře je sice jeho poručnicí, ale od chvíle, kdy Wayne umřel, hledá jakoukoli záminku, jak se téhle zodpovědnosti zbavit. Řekla ti, že minulý týden musela požádat sousedy, aby jí pomohli Scottieho zvednout?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Přikývl. „Abe je tátův kamarád a vyprávěl mu, jak jí musel pomáhat. Lorraine ti to asi zapomněla říct.“

„Požádala tě, abys sem přijel?“

„Ne. Jak jsem říkal, plánoval jsem se sem vrátit a postarat se o Scottieho už od Waynova pohřbu. Jen jsem si musel nejdřív něco zařídit.“

„Nemusíš tu zůstávat. Máš v Chicagu určitě spoustu práce a kamarádů.“

Přimhouřil oči. „A co tvoje práce a kamarádi?“

„Rozhodla jsem se, že trochu zvolním. Mám flexibilnější práci než ty. Jsem na volné noze a беру zakázky, jen když chci.“

V Kalifornii jsem často pracovala jako smluvní maskérka pro televizi a film. Na jednom takovém natáčení jsem se seznámila s Bradem, který v té době pracoval jako scenárista jednoho populárního sitcomu.

„A já zase pracuju hlavně z domova,“ odpověděl Josh. „Takže pro mě není problém tu zůstat.“ Podíval se na mě. „Brad by to tak chtěl.“

Narovnala jsem se a zkoumavě se na něj podívala. „Jak víš, co by Brad chtěl? Probíral jsi s ním snad tenhle scénář? Protože pokud vím, nikdo nečekal, že Wayne umře v šedesáti.“

„Nikdy jsme o tom konkrétně nemluvili, ale chci říct... no tak, jak dlouho jsi Brada znala? Dva roky? Možná ses se Scottiem párkrát viděla... ale my jsme spolu vyrůstali. Jsem prakticky jeho brácha.“

„Tohle není žádná soutěž, kdo zná Scottieho víc! Ale když už to tak bereš, nemyslíš, že když si mě Brad chtěl vzít, že by mi svěřil i svého brácha?“

Josh se do mě zabodával pohledem. „Nemyslím. Nejspíš věděl, že se na mě může spolehnout, a nemusel ani nic říkat. Věděl, že bych se o Scottieho postaral, když se něco stalo.“

Zvedla jsem bezmocně ruce. „No, ale já se sem právě přestěhovala. Jela jsem přes celou zemi a nehodlám se hned tak vrátit.“

Josh se mi podíval na nehty. „Mimochodem, jak chceš těmi drápy utírat Scottiemu zadek?“

Podívala jsem se na dlouhé nehty s levandulově modrým lakem. Upřímně řečeno, ani ve snu mě nenapadlo, že bych měla Scottiemu asistovat v koupelně

nebo na toaletě. Ale mělo mi to dojít. Ještě je toho hodně, co péče o autistu obnáší a o čem nemám ani tušení. Lorraine se mi *zapomněla* zmínit, že se Scottie o sebe nedokáže postarat.

Přestože jsem se vnitřně zděsila, stále jsem držela hlavu vztyčenou. „Já to zvládnou.“ *Předstírej a dokážeš všechno!*

„No, nejspíš jsi na to nemyslela, když sis na nehty lepila ty malý kamínky,“ ušklíbl se. Než jsem stačila něco odseknout, Josh se rozhlédl. „Kde je vlastně Scottie?“

Ukázala jsem za sebe. „Večeří v kuchyni.“

Podíval se za mě a povytáhl obočí. „Jsi si tím jistá?“

Otočila jsem se a zjistila, že Scottie u stolu neseď. No jistě! Měla jsem na něj přece dávat pozor, ne? Nepočítala jsem s tím, že sem nečekaně vpadne Josh Mathers, kterého jsem považovala za mimořádného blbce.

Vběhla jsem do kuchyně.

Polovina kuřete zůstala nedojedená na talíři, ale sušenky z ubrousku byly všechny pryč. Nejhorší však bylo, že se Scottie snažil nalít si brusinkový džus, protože jsem mu ho evidentně zapomněla připravit. Šťáva byla rozlitá všude po podlaze a dveře lednice zůstaly otevřené dokořán. První zásadní ponaučení: Scottieho nesmíte ani na pár minut spustit z očí.

„Do prdele,“ zamumlala jsem.

„Jo, přesně tak,“ usmíval se samolibě Josh. „Vypadá to, že máš *všechno* pod kontrolou.“

Zakoulela jsem očima. Ten chlap je tu jen pár minut, a už mě dokáže vytočit tak, až mi z něj naskakuje husí kůže.

Z Waynovy ložnice, která byla hned vedle kuchyně, se ozývalo hučení. Josh mě tam následoval a našli

jsme Scottieho, jak klidně leží na posteli a sleduje něco na tabletu, jako by se nic nestalo a kuchyň nevypadala jako po bombovém atentátu.

„Pojď, Scottie,“ řekla jsem a natáhla ruku. „Musíš si umýt ruce. Určitě jsou mastné.“

Nepohnul se z místa.

Josh prošel kolem mě a sedl si na postel. „Hele, kámo, jdeme,“ nařídil mu přísně. „Je načase se umýt.“

Když Scottie uviděl Joshe, začal se smát a skákat na matraci, rozzářil se a vypadal naprosto šťastně. Nemohla jsem si pomoci a usmála jsem se, i když to znamenalo, že Josh má oproti mně očividně jednu výhodu: Scottie si ho okamžitě oblíbil.

Joshovi se na tváři objevil úsměv. „Chyběl jsem ti, co?“

Scottie ho objal kolem krku, že ho málem uškrtil, a pak mu očichal husté vlasy.

„Tak fajn, kámo,“ zabručel Josh. „Očichal sis mě, ale to stačí.“

„Vždycky si k tobě takhle čichá?“

„Líbí se mu moje vlasy. Dělá to už odmalička.“

Musela jsem uznat, že na to, jaký byl Josh blbec, měl skutečně nádhernou hřívu – lesklé, husté kaštanově hnědé vlasy byly o něco delší, než jsem si pamatovala z doby, kdy jsem ho viděla naposledy – na Bradově pohřbu.

Scottie náhle chytil Joshe za koule.

Spadla mi čelist. *Skvělý, Scottie, za tohle bych ti teď nejradši dala pusu.*

„Hele, kámo, tohle fakt nedělej,“ odkašlal si Josh. „Pusť je.“

Zakryla jsem si ústa a zasmála se do dlaně. Tohle byl rozhodně nejlepší okamžik z celého dlouhého dne.

Scottie sice nakonec Joshe pustil, ale znovu mu omotal ruku kolem krku a snažil se ho přeprat. Josh byl velký chlap, jenže Scottie byl ještě větší.

Když se Joshovi konečně podařilo vyprostit, vstal a vlasy měl rozčuchané.

„Ještě pořád si myslíš, že bys Scottieho zvládla sama?“

Zamračila jsem se.

Josh po mně střelil smrtícím pohledem.

Jedna nula pro Joshe.

KAPITOLA TŘETÍ

Carly

ATMOSFÉRA V DOMĚ, kde se zrovna netopilo, byla mnohem chladnější než ta, která panovala mezi mnou a mým novým spolubydlícím. Josh se tedy vydal do obchodu pro dřevěné pelety do kamen.

Zatímco se staral o kotel, snažila jsem se Scottieho vykoupat. Ale během chvilky jsem vypadala, jako bych vyhrála soutěž *mokrý tričko*. Scottie si zřejmě myslel, že vana je tobogán. Pořád klouzal tělem ze zadní části vany dopředu a pokaždé, když to udělal, na mě a na podlahu vyšplouchla pořádná sprška vody. Nemluvě o tom, jak se mu ztopořil penis, když jsem mu myla spodní část těla.

Chvíli trvalo, než se uklidnil natolik, aby si šel lehnout. Teď už mi dávalo smysl, proč má matraci na podlaze, a ne na rámu postele. Vzhledem k tomu, jak rád skákal, by postel určitě dlouho nevydržela.

Poté, co jsem Scottieho uložila, jsem se vrátila do obývacího pokoje a padla na gauč, vyčerpaná a s pocitem, že je toho na mě moc. Nejenže tohle bude moje zásadní selhání, ale navíc bude Josh jeho svědkem. *Opravdu tu chce zůstat?* I když by se mi určitě hodilo mít v záloze dalšího pomocníka, představa, že

spolu budeme v jednom domě, mě zneklidňovala. Třeba nemá v plánu tu spát? Rozhodla jsem se ho zahnat do kouta, aby mi své plány objasnil. Všimla jsem si, že kamna už topí, ale po Joshovi nebylo nikde ani památky. Vyklidil snad pole? *Že bych měla takové štěstí?*

O chvíli později však přišel zvenku a s ním dovnitř zavanul cigaretový kouř.

Vstala jsem a přešla rovnou k věci. „Takže...“ Třela jsem si ruce o sebe. „Jak si to představuješ dál? V tomhle domě jsou jen dvě ložnice a jednu z nich obývá Scottie. Takže...“

„Jasně,“ přikývl. „Budu spát tady na gauči, dokud se nerozhodneš vrátit domů. Myslím, že by to bylo moudré rozhodnutí, vzhledem k tomu, že tohle není tvoje parketa.“

„Říkala jsem ti, že nikam nejedu.“

„No tak, Carly. Jsi pro něj prakticky cizí člověk. Ty sem nepatříš.“

„Prakticky cizí člověk je lepší než ten, který má na něj špatný vliv,“ odsekla jsem.

„Já že mám na Scottieho špatný vliv? Co myslíš, že tu budu dělat? Vodit mu sem ženský a opíjet ho? Sakra, přestaň si hrát na slečnu Spravedlivou. Neudělal bych nic, co by ho ohrozilo.“ Podíval se mi na tričko. „To ses s *ním* ráchala ve vaně? Proč jsi celá mokrá?“

„Kdybys o něm věděl tolik, co tvrdíš, znal bys odpověď. Myslí si, že je vana klouzačka.“ Nasála jsem vzduch. „Smrdíš cigaretami. Doufám, že nehodláš kouřit v jeho blízkosti!“

Josh přimhouřil oči. „Víš, že Wayne kouřil, že jo?“

„No, to je celkem jedno. Nikdo by neměl tyhle smrady dýchat.“

„Snažím se přestat,“ zamumlal. „Až do návratu domů se mi dařilo skvěle, ale ve chvíli, kdy jsem přistál

v New Hampshiru, jsem prostě...“ Raději si povzdechl, než aby dokončil větu.

„No, tak tu *odvykačku* zkoušej venku, ale ne v tomhle domě nebo před Scottiem.“

„Nevšimla sis, že jsem byl právě venku?“

„Tak to dodržuj!“ opáčila jsem.

Josh se na mě usmál. „Víš, kde se mého kouření nemusíš bát?“

„Kde?“

Zaťal zuby. „V Kalifornii.“

„Myslíš, že jsi vtipnej?“

„Myslel jsem to vážně.“ Zakroutil hlavou. „Chceš snad říct, že jsem vtipnej?“

„Napadlo tě, jak by se asi Brad cítil, kdybys tuhle situaci zlehčoval?“

„Zlehčuju snad něco? Jsi vedle jak ta jedle. Co se Brada týče, byl příliš zdvořilý na to, aby ti řekl, že vůbec nic nechápeš. Ještě by mi poděkoval, že jsem ti dal možnost odsud vypadnout.“

Naše hašteření přerušilo Scottieho pištění v ložnici.

Vběhli jsme dovnitř a zjistili, že z jednoho polštáře vytáhl výplň. Všude létalo peří a Scottie se hystericky smál, jako by to byla ta nejlepší věc na světě.

Kdo bude tenhle nepořádek uklízet? „Asi nás slyšel, jak se hádáme, a naštvál se,“ řekla jsem.

„To zase dokazuje, kolik toho o něm víš,“ opáčil Josh. „Takovýhle věci dělá pořád a bezdůvodně.“

Ten chlap mi lezl na nervy. Čím víc mě rozčiloval, tím víc jsem byla odhodlaná mu dokázat, že se mýlí. Že je nesmysl, aby byl lepší pečovatel než já.

„Každé chování má nějaký spouštěč,“ zamumlala jsem, zklamaná sama sebou, že se tímhle chlapem nechám tak moc ovlivnit.

S Joshem jsme začali sbírat peří do pytle na odpad-

ky, který jsem našla v kuchyni. V duchu jsem si spílala, jak se tahle situace zvrtila. Jedno mě však trápilo ze všeho nejvíc – v hloubi duše jsem si totiž opravdu myslela, že Scottieho sama nezvládnou, a nechtěla jsem si to přiznat. Mít tady k dispozici další ruce bylo nejspíš fajn, ale přála jsem si, aby to byly jakékoli jiné než Joshovy.

Když jsme skončili, vypadalo to, jako bychom oškubali kuře a snažili se schovat důkazy. Scottie se alespoň uklidnil a zdálo se, že během chvilky usne.

Josh zatáhl roletu, kterou jsem nedopatřením nechala vytaženou. To poslední, co jsem si přála, bylo, aby se Scottie probudil dřív, než bylo nutné. Všimla jsem si také relaxačního přístroje, který vydává monotónní zvuk a pomáhá lepšímu usínání, a zapnula ho.

Když jsme se vrátili do obývacího pokoje, pozorovali jsme plameny v kamnech. Podívali jsme se jeden na druhého. Neměla jsem toho chlapa zrovna v lásce, ale žebráci si nemůžou vybírat. Nikdo jiný se dobrovolně jako pomocník nehlásil.

„Nerada to přiznávám,“ pronesla jsem a spolkla hořkou pilulku. „Ale tohle je skutečně práce pro dva. Myslím, že by bylo užitečný, kdybychom se o něj starali společně. Aspoň bychom si mohli občas navzájem ulevit.“

Josh mlčel. Protože můj návrh nevyvrátil, usoudila jsem, že to znamená, že se mnou souhlasí.

„Máš ve městě rodinu, ne?“ zeptala jsem se. „Nemusíš spát tady. Můžeš sem vždycky přijít ráno a večer se vrátit domů.“

Nakrčil čelo. „A kdo ti pomůže, když se v noci vzbudí a něco provede?“

Poškrábala jsem se na spánku, protože jsem na to neměla co říct.

„Mám ve městě dva bratry a tátu,“ dodal. „Ale myslím, že bude lepší, když tu zůstanu přes noc.“

„Dobře,“ připustila jsem. „A kde budeš pracovat přes den? Očividně tu žádná kancelář není.“

„To je fuk, můžu pracovat kdekoli. A když budu mít online schůzku, prostě se s počítačem přesunu tam, kde mě Scottie nebude rušit. Musím sice hodně telefonovat, ale aspoň tu budu, když mě budeš potřebovat nebo když budeš chtít někam odejít.“

O Joshově povolání jsem věděla jen velmi málo, konkrétně jen to, že pracuje v nějaké velké mezinárodní firmě.

„Co vlastně děláš?“ zeptala jsem se.

„Jsem náborář.“

„Co to znamená?“

„Prověřuji kvalifikované kandidáty na volné pozice.“

„Aha, tak proto jsi mě tak rychle ohodnotil a usoudil, že nejsem schopná se o Scottieho starat.“

Pokrčil rameny. „Je pravda, že kvalifikaci na to nemáš. Ale pro tvé vlastní dobro jsem chtěl, abys měla klid, Carly.“

„Jenže co když tuhle výzvu chci přijmout?“ Povzdechla jsem si. „Kromě toho, v Kalifornii mi všechno připomíná Brada... náš život před jeho smrtí. Potřebuju změnit prostředí. Tady prožil svoje dětství, ale společné vzpomínky mě tu nepronásledují.“ Podívala jsem se na něj. „Ale u tebe je to naopak, vid’?“

Zachmuřeně přikývl a odešel. Josh mi své srdce očividně nehodlal otevřít.

Došel k lednici a otevřel ji. Chvilí do ní zíral a mnul si bradu. Nebylo tam nic k vidění.

„Je prázdná,“ zamumlala jsem. „Neměla jsem možnost jít nakoupit nebo něco objednat.“

Podíval se na hodiny a poškrábal se na hrudi. „Stej-

ně už je pozdě. Takhle večer nemusím nic jíst, prostě to do zítřka vydržím.“

Ve vzduchu bylo cítit napětí. Všimla jsem si, jak se mu ve světle lesknou oříškové oči. Josh byl velmi pohledný muž, o tom se nedalo polemizovat. Už jen jeho vlasy si zasloužily, aby o ně pečovala vlastní stylistka. Nos měl rovný, rty plné a bradu dokonale hranatou. Ale navzdory jeho vzhledu jsem si vždycky myslela, že uvnitř není dobrý člověk.

Když jsem o něm přemýšlela, všimla jsem si, že Joshovy oči se zaměřily na můj hrudník a dlouze tam spočinuly.

Co se děje?

Prohlíží si mě?

To není možné.

Ten chlap mě přece nemůže vystát!

Než jsem se stačila zeptat, vrhl se na mě a bez varování mě udeřil rukou do hrudníku. Pak jsem ucítila, jak mě jeho prsty štípou do kůže.

„Co to sakra děláš?“ vykřikla jsem a srdce se vymklo mé kontrole.

„Mám ho.“ Pokrčil rameny, natáhl paži a rozevřel pěst, aby odhalil cosi neidentifikovatelného v dlani. „Lezl po tobě hrozný pavouk.“

Podívala jsem se blíž a skutečně to byl rozdrcený pavouk, který vypadal jako špendlíková hlavička s dlouhými nohama.

„Panebože...“, zalapala jsem po dechu. „Netušila jsem, co se děje. Na chvíli jsem si myslela, že jsi mě bezdůvodně praštil.“

Zamračil se. „No, to je pěkná pitomost.“

Podívala jsem se na červený otisk ruky na své kůži. Při tom pohledu mi ztuhly zrádné bradavky, což bylo tak zvrácené, že jsem o tom raději ani nepřemýšlela.

Odkašlala jsem si. „Nesnáším pavouky. Vyděsila bych se, kdybych věděla, že po mně něco takovýho leze. Takže díky.“ Konečky prstů jsem si přejela po místě, které ještě trochu pálilo, a dodala jsem: „I když mě překvapuje, žeš ho tam nenechal. Určitě by tě můj ježek pobavil.“

Povyτάhl obočí, jako by netušil, o čem mluvím. „Proč by mě něco takovýho mělo pobavit?“

Netušila jsem, ale aspoň bych měla důkaz, že mě nemá rád. Přestože jsem nikdy nepochopila proč. Neudělala jsem nic, čím bych si to zasloužila. A taky jsem nikdy neměla příležitost se ho na to zeptat. Dnešek byl pro nás oba dlouhý den, takže bych s tím asi měla přestat... ale neudělala jsem to.

„Proč?“ Stále jsem si třela místo, kde mě plácl. „Protože oba víme, že mě nesnášíš. A musím říct... že mě překvapuje, že tady se mnou chceš zůstat.“

Přimhouřil oči. „Jak jsi přišla na to, že tě nesnáším?“

„Popravdě řečeno, dáváš mi to najevo.“ Polkla jsem a tlukot srdce se mi zrychlil.

Stiskl čelisti. „To jsem nikdy neřekl.“

„Ne do očí.“

„To mi tedy vysvětli.“

Tak dlouho jsem to v sobě dusila. Dokonce ani Bradovi jsem se se svými pocity nikdy nesvěřila – protože jsem se styděla a nechtěla jsem rozpoutat válku mezi ním a jeho nejlepším přítelem. Tak moc jsem Brada milovala.

Ale dál už jsem to v sobě nedokázala držet. „Náhodou jsem si přečetla zprávu, kterou jsi poslal Bradovi, když jsem s ním začala chodit.“

Joshovi poskočil ohryzek. „Fajn...“

„Nechal si telefon v kuchyni, když byl ve sprše. Poslal ti naši společnou fotku a tys mu odpověděl...“

Odmlčela jsem se a při té vzpomínce jsem se zachvěla. „... že ti na mně něco vadí.“

Zamrkal a na okamžik odvrátil pohled. „No, očividně to nebyla zpráva pro tebe.“

„Jistě,“ zamumlala jsem a cítila hořkost v krku.

„Podívej...“ povzdechl si. „Nic jsem o tobě nevěděl. Kdybych tenkrát tušil, že se do sebe tak bláznivě zamilujete, možná bych ne—“

„Nebyl tak upřímný?“ dopověděla jsem za něj. Zkřížila jsem ruce, i když jsem měla chuť ho praštit.

„Byla to hloupost. Nemyslel jsem to tak.“

„A jak jsi to tedy myslel?“ Ztišila jsem hlas, protože jsem si uvědomila, že jsem právě vykřikla, a nechtěla jsem vzbudit Scottieho. „Proč bys jinak psal, že ti na mně něco vadí, kdybys to nemyslel *doslovně*?“

Josh mlčel a sklonil hlavu. Zaskočila jsem ho a dobře mu tak. Zasloužil si to.

„Nikdy jsem Bradovi nepřiznala, že jsem tu zprávu četla,“ zamumlala jsem. „I když jsem tě kvůli tomu nenáviděla, aniž bych tě znala, nechtěla jsem mezi váma způsobit rozkol. Věděla jsem, jak moc pro něj znamená, ačkoli jsem neměla tušení proč.“

Josh se mi konečně podíval přímo do očí. „Neměl jsem to tenkrát psát a omlouvám se. A i když mi nevěříš, ta esemeska opravdu nic neznamenal.“ Dlouze vydechl a svaly v obličejí se mu uvolnily. „To asi vysvětluje, proč jsi nikdy nebyla mou fanynkou. Brad mi řekl, že nejsi nadšená, že se spolu vídáme, a že mi nevěříš. Došlo mi, že si o mně myslíš, že mám na Brada špatný vliv. Teď už vím, že v tom bylo něco víc.“

„Když byl s tebou, dělala jsem si starosti.“

„To bylo zbytečný, Brad je dospělý a má svůj rozum.“ Odmlčel se. „Tedy měl,“ zavrtil hlavou. „Pořád mám problém myslet na něj v minulém čase.“

Na hrud' mi dopadl těžký kámen. „No, tak to máme společný.“

Josh sklopil zrak a strčil ruce do kapes. Pak se obrátil a zadíval se do obývacího pokoje. „Asi bych si měl najít nějakou deku na spaní.“

„Podívám se, jestli něco nezůstalo ve Waynově skříni,“ řekla jsem a pořád jsem se cítila trochu rozhořčeně.

Josh šel za mnou do ložnice hned vedle kuchyně.

Otevřela jsem skříň, ve které snad nebylo jediné volné místočko. Stále tam viselo všechno Waynovo oblečení. Bylo trochu cítit zatuchlinou, takže jsem si v duchu poznamenala, že jakmile budu mít volnou chvíli, musím ho vyprat a vyvětrat.

„Tak takhle Wayne řešil nedostatek úložného prostoru v domě,“ zamumlala jsem, když jsem se přehrabovala věcmi. „Prostě všechno bez ladu a skladu nacpal do skříně.“

Josh rozsvítil lampu v rohu místnosti. „Brad mu pořád nabízel, že mu koupí větší byt, ale Wayne tenhle srub odmítal opustit. Tady s Yvonne prožil kus svého života, tady založili rodinu, tady měl všechny své vzpomínky.“

„To chápu.“ Obrátila jsem se k němu. „Byli tak mladí, když přišli o matku.“

„Přesně tak.“ Zavrtěl hlavou. „Byla to zatraceně těžká doba.“

„Když zemřela, byli jste s Bradem na střední?“

Zachmuřeně přikývl.

Věděla jsem, že Josh je stejně starý jako Brad, kterému by teď bylo třicet. Já byla o dva roky mladší.

Stále jsem se prohrabávala věcmi ve skříni a podařilo se mi mezi vším tím harampádím najít malou kostkovanou deku.

„Bude to stačit?“ zeptala jsem se, když jsem mu ji podávala. Zdálo se, že si jí přikryje tak maximálně nohy.

„Nějak to zvládnou,“ přikývl.

Popadla jsem jeden ze dvou polštářů na posteli. Byl těžší, než jsem čekala, vyplněný peřím.

„Vezmi si i tenhle polštář, nepotřebuju dva.“ Hodila jsem mu ho s nečekanou silou.

Chytil ho a zasmál se. „Baví tě po mně něčím házet, co?“

Mrkla jsem na něj. „Možná.“